

BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

JARO. Najdeš mezi obrázky alespoň 15 rozdílů?

PRO STARŠÍ

ŠIFRA.

klíč: Morseova abeceda

obrázky: <https://images.google.com/>

Klára Špunt Zelinková

6

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

Maria se na nás dívá takovým způsobem, že se každý cítí přijat v jejím lůně. Učí nás, že Boží něha je jedinou silou, která je s to dobýt lidská srdce.

papež František

Úvodní slovo

Bratři a sestry,

ať pocházíme z rodiny šťastné či méně vydařené, asi každý občas zakoušíme určitý pocit osamění a touhy po bezpečí mateřského lůna. Míváme občas chuť schoulit se a ukrýt před nebezpečím a nároky světa u někoho, kdo se o nás bezezbytku postará. Jako křesťané věříme, že tímto vždy přijímajícím je náš Bůh.

Ježíš nám představuje Boha jako Otce, a tak je logické, že se slovem „Bůh“ obvykle máme spojen mužský

rod. Už Starý zákon ale mluví o Božím lůně a připisuje Bohu mateřské vlastnosti. V Bohu je totiž dokonalost všeho, a tedy dokonalost otcovství i mateřství. To zní logicky, ale kdo si to má představit, že?

A právě proto je zde Panna Maria. Ne že by ona byla tou Matkou, která nám chybí, když se díváme na Boha jako na Otce. Ona je jakoby zrcadlem, ve kterém můžeme zvláštním způsobem jasně vidět dokonalé mateřství samotného Boha. Když vidíme Pannu Marii, najednou jsme schopni v sobě probudit takovou důvěru v Boží blízkost a pomoc jakou

má jediné maličké dítě vůči své matince. Skrze Marii jsem schopni přijmout mateřskou Boží lásku, kterou bychom si jinak snad ani netroufli žádat.

Kéž se tedy dokážeme stále více radovat z Boží krásy i z krásy Boží služebnice Panny Marie a kéž necháváme den za dnem svůj pohled na svět proměňovat jejím pohledem na nás.

o. Jakub Tůma

Informace

- **Májové pobožnosti** jsou v našem kostele vždy od pondělí do pátku po večerní mši sv. u ikony Panny Marie Svatotomské.
- **Nanebevstoupení Páně** oslavíme ve čtvrtek 30. května. Je to doporučený svátek. Jsme pozváni, abychom se v tento den radovali, že díky Pánu Ježíši má člověk místo uprostřed společenství Nejsvětější Trojice.
- **Svatodušní nověna** se bude letos konat od slavnosti Nanebevstoupení Páně až do slavnosti Seslání Ducha sv., tj. od 31. května do 7. června, vždy od 18.15 hod. 8. června pak bude nověna završena slavnostní mší sv. v 17.30. (Liturgie bude zřejmě o něco delší, než obvykle v sobotu večer bývá.)
- **Noc kostelů** se tento rok uskuteční v pátek 24. května. Prosíme o modlitbu za všechny účastníky i organizátory této akce.
- **První svaté přijímání.** V neděli 16. června, o slavnosti Nejsvětější Trojice přistoupí při mši sv. v 9 hodin několik dětí z naší farnosti k prvnímu svatému přijímání.
- **Slavnost Těla a Krve Páně.** Ve čtvrtek 20. června pak poděkujeme Bohu za dar Eucharistie při slavnosti Těla a Krve Páně. Po mši sv. se bude konat eucharistický průvod po kostele. Zvláštní pozvání do průvodu platí pro malé družičky s květinami.

Farní pouť na Svatý Hostýn

Stručně o Mši svaté

Pokračování

6. Kdo koho vlastně přijímá?

Již dříve jsme si připomněli, že svaté přijímání je vedle evangelia a proměňování jedním z vrcholů naší liturgie. Setkání s Kristem při mši sv. je vždy a pro každého velikým zdrojem Božích darů, a to i tehdy, když člověk z nějakého důvodu ke svatému přijímání přistoupit nemůže. Eucharistie nás posvěcuje a proměňuje i na dálku. Ovšem není těsnějšího spojení s Bohem, než když upřímně a s vírou přijmeme Krista ve Svátosti. Pán se nám zcela odevzdává a zároveň nás zcela přijímá. Člověk a Bůh splývají v jedno, aniž by každý z nich přestal být sám sebou. Zároveň je také budováno tajemné tělo Církve. Když nám podávající říká: „Tělo Kristovo,“ připomíná nám, že my sami jsme od křtu součástí Kristova mystického těla, že my sami jsme v jistém slova smyslu Kristovým tělem. V tu samou chvíli nám ale také připomíná, že ti, kdo stojí při přijímání kolem nás, jsou od křtu součástí téhož těla. Jeden kratičký okamžik: „Tělo Kristovo“ – „Amen,“ tedy v sobě skrývá nepředstavitelně mnoho: Kristus přijímá mne – já přijímám Krista, a zároveň si mám znovu uvědomit, že jsem-li součástí Kristova tajemného

těla, mám také přijímat jeho ostatní údy – své bratry a sestry. Až se z toho točí hlava, co všechno se odehrává v tak krátké chvíli. Právě proto je dobré věnovat dostatek času jak přípravě na svaté přijímání, tak ztišení a modlitbě díkůvzdání, která by po něm měla vždy následovat, aby tak všechny Boží dary, které při mši sv. dostáváme, mohly vstoupit co nehlouběji do našeho srdce.

o. Jakub Tůma

Z farní charity

Milí farníci!

Prožíváme dobu velikonoční. Radujeme se z Kristova vítězství, které je naší neustálou nadějí. Děkujeme všem, kdo přinesli do zákristie pokladničky s postní almužnou.

Příspěvky do charitní pokladničky

Díky štědrosti dárců jsme mohli přispět Charitě – služby Brno peníze na tyto účely:

Asistenční služba	6 000 Kč
Denní centrum pro bezdomovce	6 000 Kč
Domácí hospic sv. Lucie	6 000 Kč

Domácí hospic sv. Lucie je nová služba nabízená Charitou. Zde jsou informace o této službě převzaté z webových stránek Charity:

Domácí hospic pečuje o nemocné v závěru života. Stejně tak poskytuje péči a podporu jejich blízkým. Většinou se jedná o péči v posledních týdnech až měsících života, které chce nevyčleptelně nemocný prožít v domácím prostředí.

Nejčastěji se jedná o pacienty s uvedenými diagnózami:

- pokročilá stadia nádorových onemocnění,
- pokročilá stadia onemocnění nervové soustavy s postupným zhoršováním klinického stavu (např. syndrom demence, amyotrofická laterální skleróza, roztroušená skleróza, stavy po těžkých formách cévních mozkových příhod, komatické stavy s projevy multiorganového selhání apod.),
- terminální stadia imobilizačního syndromu,
- syndrom geriatrické deteriorace,
- terminální stadia chronických onemocnění srdce, ledvin, trávicího a dýchacího traktu.

Základními podmínkami, které daná onemocnění a stavy spojují jsou:

- u nemocného není možná nebo byla vyčerpána kauzální léčba, umožňující vyléčení,
- pacient a jeho rodina jsou s touto skutečností srozuměni.

Požehnaný mariánský měsíc a radost z Kristova vítězství nad smrtí vám přeji

dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

Nezhřešil ani on a ani jeho rodiče, ale je slepý, aby se na něm projevil Boží skutky.

Jan 9,3

Doba nemoci, kterou prožíváme, přináší řadu negativních potíží, které musí člověk překonávat a se kterými je spojena skutečnost, že je vyřazen z běžného způsobu života. Ale je to zároveň doba, která poskytuje člověku prostor, aby se zamyslel nad sebou, svým životem a aby přehodnotil nejen svoje jednání, ale také svoje postoje.

Často se vtírá do mysli člověka otázka, proč je nemocný a proč tato nemoc postihla právě jeho osobu. I když bude přemýšlet sebevíc, nenajde na tyto otázky uspokojivou odpověď, protože život člověka a okolnosti, ve kterých žije, jsou velmi složité. Víc mu prospěje, když se nebude zaměřovat na svoji minulost, ale když bude spíš hledat odpověď na otázku, jaký má jeho nemoc smysl, k čemu má přispět, co má ve svém životě změnit a jakým způsobem. Lidé, kteří o své nemoci takto uvažovali, většinou odpověď

Dětský karneval na faře

začaly obě naše děti dávat najevo jisté prvky únavy a vyčerpání z celodenního pobíhání, takže nezbylo nic jiného, než vyslat tatínka pro auto a zasloužený odpočinek přišel až po návratu domů.

Těžko vyjádřit díky za organizaci farní pouti a vyjmenovat všechny, kterým tyto díky patří. Především tedy díky Bohu za naši velkou a pestrou farní rodinu a její obětavé a skvělé pastýře. A samozřejmě také za počasí, které den před akcí, ani den po ní nedávalo jedinou naději v krásný, teplý, jarní den.

Veronika Veverka Papoušková

našli a změnili svůj dosavadní život. Často to byla změna velmi podstatná a přivedla člověka k poznání Boha a k takovému způsobu života, který prospěl nejen nemocnému, ale současně také on ovlivnil mnoho lidí kolem sebe. Jedním z lidí, které prožívání nemoci změnilo, je například svatý Ignác z Loyoly, který v době nemoci našel cestu k Bohu a svým dalším životem ovlivnil velké množství lidí.

Změna, kterou člověk v nemoci prožívá, probíhá v jeho nitru a přináší člověku do duše pokoj a vyrovnanost, a tím přispívá i k vyléčení tělesnému. Hlavní změnou je získání pokorného pohledu na sebe a uvědomění si Boží dobroty a lásky k člověku a získání vnitřní jistoty, že se člověk může na Boha vždy spolehnout a že Bůh ho nezklame. Máme se během celého života učit poznávat Boha a jeho vztah k nám a prosit ho o správné poznání všeho, co prožíváme.

o. J. Šik

Jak to chodí jinde

Na začátku dubna jsem odjela na pár dní ke kamarádům do Rychlebských hor, jen několik km od česko-polského pohraničí. Protože to zrovna vycházelo na první pátek v měsíci,

poprosila jsem kamarády, aby mi zjistili, kde se bude v okolí slavít mše svatá. Měla jsem radost, mše bývá každý pátek v 17 hodin přímo ve vesnici. Místní kostel znám jen zvenku, ráda se podívám i dovnitř. Zatím jsem vždy dojížděla do okresního města, ale teď mi časově nevycházely autobusy, tak jsem byla ráda, že mi to vyšlo takto. Rozmazlená Tomáškem, jsem přišla ke kostelu už před půl pátou. Všude bylo zavřeno a kolem ticho a prázdno. Sedla jsem si tedy na schody a čekala. Po půl páté jsem se smířila s tím, že adorace ani zpověď asi neklapne, ale pořád jsem doufala alespoň v tu mši. Ve tři čtvrtě už jsem si přála jen jediné, aby se objevil kdokoliv, kdo půjde na mši nebo i jen kolem. ☺

V 16.48, když jsem se zvedla s tím, že tohle tedy nevyšlo, objevil se kousek od kostela pán s velkým klíčem a dva mladí manželé. Pán byl kostelník, manželé varhaníci. Za kostelem se vzápětí vynořily dvě babičky a potom ještě další tři lidé. Jak jsem později zjistila, kromě pana faráře, jedné z babiček a mě, to byla všechno jedna rodina. Kostel byl vevnitř moc pěkný, ale v celkem špatném stavu. Co mě zaujalo, bylo to, že v lavicích byly na různých místech rozloženy šátky, šály, dětské Bible,

plyšák, deštník a dokonce i jedna kabelka. Proč to pořád nosit tam a zpátky – prostě v kostele jako doma. ☺

V 16.53 venku zaskřípaly brzdy a do kostela vplul s úsměvem na tváři pan farář. Že je to on mi došlo až ve chvíli, kdy na něj pan kostelník doslova vhodil ornát, zazvonilo se a začala mše svatá. Celkem nás bylo v kostele deset, včetně varhaníka, kostelníka i pana faráře. Při mši jsem si roztrhla kalhoty o hřebík na klekátku, do očí mi celou dobu blikalo světlo z hlavního osvětlení a lavice nadskočila pokaždé, když jsme si stoupali. Ale mše byla krásná. Moc. Prvopáteční adorace se nekonala, ale po skončení mše se všichni společně modlili za kněze, který jim danou mši sloužil. 17.25 se zhaslo, zamklo a bylo po všem. Pan farář promluvil s farníky, zeptal se na blížíci se státnice i sečení louky a odjel za dalšími povinnostmi. Varhaník se se mnou rozloučil slovy „tak se uvidíme v neděli,“ pan kostelník mi popřál dobrou noc (bylo po půl šesté, ale víte, jak to s těmi staršími kostelníky občas chodí, my musíme být taky každý sudý týden shovívaví ☺) a já čekala na kamarádku, až pojedje kolem kostela z práce a vezme mě zpátky na farmu. Sedla jsem si tedy znovu na ty stejné kostelní schody a myslela na to, co vše se za tu hodinu stalo. A že toho nebylo málo.

Ted' bych to asi měla ukončit a nechat čtenáře (pokud to někdo vůbec dočetl), aby si sám našel nějaký důvod nebo smysl, proč jsem článek napsala. Ale kašlu na to a napíšu to rovnou. Včera na večerním úklidu jsem se zmínila kamarádovi, že asi napíšu do Tomáška článek o tom, jak se máme dobře a jeho prvotní reakce byla, ať tam hlavně napíšu poděkování za služby našim kněžím, protože pořád se děkuje zpěvákům a pomocníkům a kdoví komu, a na ně se moc nepamatuje. Tak na ně, prosím, pamatujme. Modlí se za nás, vychází nám vstříc a nemají to s námi vždy jednoduché. Jak se píše v jedné modlitbě za kněze – musí se potýkat se slabostmi našimi i svými. A tak to prostě je. Nevíme, kdo tu s námi bude třeba za rok. Jo a ještě jednu věc mám ráda na našich kaplanech (pan farář to má určitě taky tak, ale s ním se na adoracích nepotkávám), když byste někdy měli pochybnosti ve víře, přijďte se podívat na adoraci, jak uctívají eucharistii v monstranci. Tam se totiž veškeré pochybnosti vytrácí, to je čistá Láska.♥

Máme krásný, většinou uklizený kostel, ochotné kněze a vůbec, máme se prostě moc dobře. A není to samozřejmost. Tak Bohu a kněžím a jáhnům díky.

Tereza Zahradníková

Farní pouť na Vranov

Po společné mši sv. v zaplněném kostele jsme se vzhledem k věku našich dětí nezúčastnili koncertu Jitky Kapitánové, což jistě ocenili všichni posluchači i hlavní interpretka.

A raději jsme si čekání na občerstvení krátili vítáním nově příchozích poutníků. Mezitím tým dobrovolníků chystal dobroty ve společenské místnosti a jen silou vůle a vlídného slova se podařilo udržet všechny hladové až do příchodu o. Jakuba, který pokrm požehnal. Hustota osob mezi stoly odpovídala letošnímu enormnímu počtu účastníků pouti a omezeným možnostem venkovního posezení.

Naštěstí ale brzy vypukly atrakce pro děti na zahradě, které si již tradičně připravila skupinka mladých z našeho kostela. Děti sbíraly razítka na atrakcích a úkolech, kterými je prováděli biblické postavy a různí svatí. Jakmile se rozdaly i poslední sladké odměny, přesunuli jsme se v rámci zahrady ještě o kus dál k ohništi, kde jsme si opekli a snědli neuvěřitelné množství výborných krutích špekáčků (děkujeme za sponzorský dar farmě Zelenka) a mnoho dalších dobrot z vlastních zásob. A když jsem konečně usedla na lavičku s pocitem klidu a míru v duši,

ALFA 2019

„Jeptiška je snad jediná žena, která ráno ví, co na sebe.“ Takové a jiné vtipy se pravidelně ozývaly v rámci probíhajících kurzů ALFA, který probíhal ve farnosti sv. Tomáše.

ALFA není určená pro praktikující věřící, ale pro hledající, tápající, zvědavé apod. Kurzy ALFA sestávají ze skupiny dobrovolníků, kteří zajišťují program pro výše uvedené jednotlivce. Snaží se je s láskou přijmout a představit nás křesťany jako normální lidi. Ukázat atmosféru i vztahy mezi námi, a v neposlední řadě také náš způsob myšlení, který se projevuje v přístupu k životu, rodině i Bohu. Cílem je, aby nás hosté Alfy poznali přímo a ne zprostředkovaně přes média. A také, aby mohli civilně a bez obav přijít mezi křesťany, klást své otázky, povykládat si a podiskutovat.

Setkávali jsme se 14 večerů a jeden víkend. Scházeli jsme se na faře pravidelně, téměř každý čtvrtek. Program začínal společnou večeří, informacemi o programu, tu a tam s vtípkem, s nějakou písničkou. Následovala přednáška a po ní v kroužcích diskuze na uvedené téma. Myslím si, že výsledek můžeme zhodnotit jako velmi pozitivní a čas takto strávený byl jistě dobře investován. Měli jsme dojem, že se hosté cítili dobře a někteří z nich nyní projeví zájem účastnit

se aktivit našeho farního společenství. Pozitivní vliv měla akce i na dobrovolníky, organizátory, neboť se navázaly a upevnily dobré vztahy i přátelství a dobrá atmosféra pronikla i mezi nás.

Považujeme celou akci za užitečnou i příjemnou a zvažujeme možné opakování v příštím roce. Pokud i vás něco v článku zaujalo a chtěli byste se přidat, buďte připraveni. Budou-li se kurzy ALFA opakovat, bude to zveřejněno v ohláškách a dobrovolníci budou opět zváni.

Petr Kali Hanák

Víkendovka bířmovanců

na zámku v Břežanech

Smrákalo se. Přijeli jsme do zámku v Břežanech. Byl na vršku uprostřed parku a bydleli v něm sestry a mentálně postižení. Ti nám také otevřeli. Chvilí jsme bezcílně a bezradně bloudivi po chodbách, než jsme našli kapli.

Následovala mše.

Pak večere. Guláš. Bez masa.

Noc. Drželi jsme stráž v kapli u Pána Ježíše v tiché adoraci. Po celou dobu. Jako takovou hlídku na skautském táboře.

V sobotu jsme měli dvě přednášky. První měla Cecil o křesťanském spo-

lečenství. Že k Bohu se nemůžeme přiblížovat jen sami. Druhou přednášku měl Lad'a Bobčík o modlitbě. O tom, že je důležité hledat krásu.

Oběd byl jako o Vánocích. Řízek a bramborový salát.

Odpoledne jsme se vydali na křížovou cestu. Kolem nebyly žádné lesy, tak jsme vyšli do polí. Bylo krásně. Opravdový jarní den. Četli jsme si různé verze příběhu, jak je možná vnímali jednotliví pozorovatelé Kristova utrpení.

Došli jsme zpátky. Mše. Slovo sestry představené a prosba o spojení v modlitbě za velmi nemocnou Elišku, maminku tří dětí.

K večeri kuře a rýže.

Večer. Povídali jsme si. Kluci hráli fotbal. Někteří jeli domů.

Neděle.

Do Brna se vracíme ráno. V autě trochu usínám a do očí mě lechtají sluneční paprsky.

Hezké to bylo.

Ester Kyselková

Křížová cesta v přírodě

Letošní křížová cesta na Velký pátek proběhla v Chudčicích. Křížová cesta je tvořena 14 výklenkovými kaplemi, které byly postaveny roku 1856 podle projektu architekta Eduarda Svobody. Stavbu financovali majitelé nejbohatších chudčických usedlostí. Křížová cesta končí na poutním místě zvaném U Tří křížů, kde stávala kaple svatého Kříže.

Všichni poutníci měli sraz v 9 hodin. Sešlo se nás opravdu mnoho, od těch, co ještě neuměli chodit až po zdatné seniory. Za společného zpěvu se s otcem Jakubem vyrazilo vpřed. Někteří dobrovolníci předčítali jednotlivá zastavení a děti se střídaly v nesení kříže. Mnohdy ho pro velký zájem neslo i pět dětí dohromady. Celá křížová cesta byla do strmého kopce, na jednom místě se dokonce přecházelo přes plot pomocí vybudovaného mostku. Díky náročnější cestě si mohl každý z nás ještě více uvědomit, jak náročná cesta byla pro našeho Pána na horu Golgotu. Každé zastavení pak právě dávalo možnost k zamyšlení a prohloubení prožívání Svatého týdne. U Tří křížů jsme křížovou cestu zakončili modlitbou pro získání

plnomocných odpustků. Na závěr měl ještě otec Jakub připravený krátký program pro děti. Poté, co se všichni lehce občerstvili, vydala se část účastníků do Rozdrojovic. Zbylé rodiny, převážně s malými dětmi, se vrátily zpět k autům.

Křížová cesta v přírodě na Velký pátek je krásnou součástí Velikonoc, kdy si všichni farníci společně můžeme ještě více uvědomit, co prožíval v tento den náš Pán Ježíš.

Katka Zúkalová

Tomáškovské putování

Poručíme větru, dešti platí ve farnosti sv. Tomáše naprosto spolehlivě. Na středu 8. května bylo objednané přívětivé počasí bez deště, pokud možno slunečno a bezvětrí. Díky této objednávce se vydala řada poutníků na tradiční pěší pouť na Vranov brzy ráno od kostela sv. Tomáše, neranní ptáčata z Útěchova a někteří přijeli autobusem a vlastními pvozy rovnou na Vranov.

Cestu čerstvě jarně natřeným jásavě zeleným lesem poutníkům jako obvykle zpestřil modlitební úmysl, s kterým na pouť šli a který si v druhé polovině ve skupinkách (rozdělení dle vylosovaných barev) vyměnili. Dále úryvek z evangelií zadaný každé

skupině a samozřejmě společenství farníků včetně o. Jakuba a o. Martina. Nechyběli ani dva psi bodygardi.

Mši svatou společně s o. Janem a o. Martinem celebroidal o. Jakub. Není správné chápat Pannu Marii jako objížd'ku na cestě k Bohu nebo jako paklíč, uvedl. Panna Marie je naopak Božím klíčem k uzamčeným srdcím, abychom byli otevření Božím darům. Pohled na něžnou tvář Matky obměkčuje kamenná srdce, láme závory lhostejnosti a nedůvěry. Tam, kde si stejně jako služebníci v Káně netroufáme prosit, tam nám jde Maria naproti, vidí naše problémy, pojmenuje je daleko dříve než my. Nebojme se dnes nově přijmout Marii do svého života. Sám Bůh nám ji posílá jako viditelný klíč své Lásky, abychom se pro Něj dokázali otevřít.

Mše svatá byla na závěr podtržena generální zkouškou koncertu duchovní hudby a dovršena obvyklým agapé v jídelně duchovního centra a v zahradách při opékání špekáčků.

Možná, vzhledem k přetrvávajícímu nedostatku vody, byl na pouť i mnohý farník s prosbou za dešť. Hned druhý den, ve čtvrtek 9. 5. byly prosby těchto farníků vyslyšeny. Takovou razanci má tomáškovská pouť!

J. Cýrusová